ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος ε'ναι,
νι' ἔδρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι

'Ετος χίλια ὀκτακόσια κι' ὀγδοήκοντα ἑπτά,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νἄχωμε λεπτά.

Ο Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχωμαι,
μοναχὰ 'στὰς 'Επαρχίας — καὶ 'στὸ 'Εξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ 'Ελληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ἐννέα
καὶ παντοῦ διαδίδονται νέα.

'Οκτὼ κι' ὀγδόντα κι' ἑκατὸ
κι' ἐκ τῶν Πατρῶν σᾶς χαιρετῶ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ
ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΦΟΡΑ.

Καὶ ἄλλο φύλλον τοῦ «Ρωμηοῦ» θὰ βγάλω τῷ Σαββάτῳ
μὲ ὕλην περισπούδαστον καὶ σοβαρὰν γεμάτο.

Τηλεγραφήματα τοῦ Φασουλῆ
'στὸν Περικλέτο του τὸν σεβνταλῆ.

Α'.

Κόρινθος, πρώτη τοῦ μηνός.— Ψυχή μου Περικλέτο,
πάνω ἀπὸ ἑκατὸν ἔρχομαι εἰς Κόρινθον, καὶ τοῦτο εἴξευρέ το.
Ἐπῆγα 'στὰ ἐγκαίνια τὰ τοῦ σιδηροδρόμου
καὶ νὰ περάσω μὲ αὐτὰ ὀλίγον τὸν καιρό μου.
Ἀφοῦ μου ἔρχονται πολλοὶ συνάδελφοι καὶ ἄλλοι,
ἀφοῦ τὸν Ρούκη τὸν κοντό, τὸν Λάμπρο τὸν Μιχάλη,
τὸν Βελλιανίτης εἶν' ἐδῶ, Μακρίδης καὶ λοιποί,
ἀφοῦ ἦλθε ὁ καθένας των τὴν γνώμη του νὰ 'πῇ.
Κι' ὁ Δούμας καὶ ὁ Βλάγκαλης εὑρίσκονται παρόντες,
ἀφοῦ οἱ δύο ἐργάται τοῦ καλοῦ κι' ἀνθρώπων νόον γνόντες,
ἐκεῖ βλέπω καὶ Διευθυντάς, Συμβούλους, ὑπαλλήλους.
Μηχανικούς, ἐργοδηγούς, πολλοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους,
ἐδῶ παρῆν καὶ ὁ Γκοτλάν, ὁ Στάμπολης καὶ ἄλλοι,
καὶ Γερμανοὶ διάφοροι καθὼς καὶ 'Αγγλογάλλοι,
ὁ Σάουροτ, ὁ Μάουροτ, Παντζίρης, Ἰσιγόνης,
ἐμβάλλοντες τὴν κάμηλον εἰς τὴν ὀπὴν βελόνης.
Ὁ Φλέγκας μὲ τὴν σκούφια του, ἐδῶ κι' ἐκεῖ γυρίζων
καὶ σχέδια κατὰ θυμὸν καὶ φρένα μερμηρίζων,
ὁ τῶν Τεχνῶν Θεοφιλᾶς καθὼς καὶ ὁ Λουρζώτης,
κι' οἱ δύο βλάμηδες καλοὶ καὶ κουβαρντάδες πρώτης,
ἀλλ' ὅπερ σπουδαιότερον σὲ τοῦτο τὸ ἀσκέρι
παρῆν καὶ ὁ Φιλημονᾶς μὲ πληγωμένο χέρι,
διότι, ὡς γνωρίζετε, ἀπέκτησε πληγὰς
ἐκ τῶν πολλῶν χειραψιῶν κατὰ τὰς ἐκλογάς.
'Στὰς Πάτρας τρέχει καὶ αὐτὸς μὲ κόκκινη παντιέρα
μεγάλην διαδήλωσιν νὰ κάμῃ κι' ἐκεῖ πέρα,
ὡσὰν νὰ μὴν τοῦ ἔφθαναν αἱ προσφιλεῖς 'Αθῆναι,
οἱ στέφανοι, τὰ φώσφορα, αἱ δάφναι κι' αἱ μυρσῖναι.
'Αλλ' εἶθε ὁ Δημιουργὸς τοῦ σύμπαντος νὰ σπεύσῃ
ἀπὸ τὴν νόσον του αὐτὴν νὰ μᾶς τὸν θεραπεύσῃ,
κι' εἶθε νὰ λύσῃ 'γρήγορα καὶ τὸ δεμένο χέρι
καὶ πάλιν εἰς τοὺς ἐκλογεῖς λυτὸ νὰ τὸ προσφέρῃ.

Β'.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.— Αὐτὴν τὴν ὥρα τρώγω,
χωρὶς νὰ βλέπω τίποτα, χωρὶς νὰ βγάζω λόγο.